

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA MELLETT ELJÁRÓ
ELSŐFOKÚ SZOLGÁLATI BÍRÓSÁG

érkezett: 2012 ÁPR. 18

szám: SZF.1/53/2011.

Melléklet:

Hiv.szám:

- Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Elsőfokú Szolgálati Bíróság
SZF.1/2011.

- Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság
Szf.F.II.1/2012

Indítványozó: Szegedi Törvényszék (6720 Szeged, Széchenyi tér 4.)

Eljárás alá vont bíró: [REDACTED]

tárgy: kérelem az alkotmányjogi panasz haladéktalan Alkotmánybíróság elé terjesztése iránt

és

az első- és másodfokú fegyelmi határozat végrehajtásának haladéktalan felfüggesztése iránti
kérelem

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Tisztelt Elsőfokú Szolgálati Bíróság!

2011. év áprilisában több cikket jelentettem meg a Magyar Hírlapban a bírósági szervezeti rendszerrel kapcsolatban, illetőleg az ott tapasztalható visszaélések feltárása végett. Emellett több interjút is adtam a különböző médiákban ugyanezen témában. Ezeknek a pontos felsorolását és tartalmát a fegyelmi eljárás iratai között fellelhető [REDACTED] a Szegedi Törvényszék volt Elnöke által 2011. július 4-én készített fegyelmi eljárási indítványa részletesen tartalmazza. A fenti cikkeim és a médiában kifejtett nyilatkozataim miatt ellenem fegyelmi eljárás indult a Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Szolgálati Bíróságon SZF.1/2011. szám alatt. Az elsőfokú Szolgálati Bíróság határozatával megállapította, hogy elkövettem a Bjt. 63.§. a./ és b./ pontjában meghatározott fegyelmi vétséget és ezért a bírói tisztségből való felmentés indítványozása fegyelmi büntetést szabta ki velem szemben. Emellett a bírói tisztségemből is felfüggesztett és elrendelte a bírói illetményem visszatartását. A határozatának indokolásában kifejtette, hogy elkövettem mindazokat a fegyelmi vétségeket, amelyeket az indítványozó az indítványában megjelölt, ezért szükséges volt a fenti fegyelmi büntetés kiszabása. A fellebbezésem folytán lefolytatott másodfokú eljárásban a Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság Szf.F.II.1/2012/9.. számú másodfokú határozatával a Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Szolgálati Bíróság SZF.1/46/2011. számú határozatát helybenhagyta. Indokolásában kifejtette, hogy én nem fellebbeztem meg az összes fegyelmi vétség elkövetését rögzítő határozati részeket, hanem csak a határozatnak a politikai tevékenység tiltott gyakorlásával összefüggő részeit. Továbbá megállapította, hogy tiltott politikai tevékenységet folytattam és erre tekintettel helybenhagyta az első fokú határozatot.

Álláspontom szerint a fenti határozatok az alábbiak szerint alkotmányértékek:

I. Az első fokú szolgálati bírósági eljárással kapcsolatos eljárásjogi alkotmányértékek:

a. / Az 1949. évi XX. tv. (továbbiakban Alkotmány) 57.§ (1) bekezdés, illetőleg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ügyét független és pártatlan bíróság tisztességes tárgyalás során bírálja el. A pártatlan és tisztességes tárgyalás során való elbírálás elve magában foglalja a törvényes bíróhoz való jog biztosítását is. Csak akkor tekinthető egy bírósági eljárás pártatlannak és tisztességesnek, ha annak során biztosítva van a törvényes bíróhoz való jog is. Ezt az elvet fogalmazza meg az 1997. évi LXVI. tv. (továbbiakban régi Bszi.) 11.§ (1) bekezdése, mivel kimondja, hogy senki nem vonható el a törvényes bírójától. A 11.§ (2) bekezdése pedig kimondja azt, hogy törvényes bírónak csak az a bíró tekinthető, aki nyilvánosan közzétett, előre meghatározott ügyelosztási rend szerint került kijelölésre. A fenti elveket a régi Bszi. a minden bíróságra irányadó elvek között fogalmazza meg, ezért a szolgálati bíróságokra is alkalmazni kell.

A kormányzat által idén márciusban beterjesztett Bjt.-módosítás (T/6393 törvényjavaslat) 22. §. indokolása éppen azt tartalmazza, hogy a szolgálati bíróságok ügyrendjében szabályozni kell az ügyelosztási tervet, mivel jelenleg nem biztosított ennek hiánya miatt a törvényes bíróhoz való jog a fegyelmi eljárások során. Köztudomású, hogy a fenti törvényjavaslat a Velencei Bizottság formális és informális véleményét is figyelembe vette, ezért alaposan feltehető, hogy ezen nemzetközi szervezet is aggályosnak találta e vonatkozásban is a jogi szabályozást. Ez a körülmény is egyértelműen bizonyítja a fent megjelölt Alkotmány- és Alaptörvény-sértést.

Az Elsőfokú Szolgálati Bíróság eljáró tanácsát [REDACTED]

[REDACTED] az Elsőfokú Szolgálati Bíróság Elnöke mindenféle ügyelosztási rend nélkül önkényesen jelölte ki. Az Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Szolgálati Bíróságnak jelenleg sincs nyilvánosan közzétett ügyelosztási terve, mert a bírakat felsoroló pdf-dokumentum a szignálás mechanizmusa, szempontjai megjelölése, ellenőrizhetősége nélkül nem tekinthető annak, így a fegyelmi eljárások során jelenleg sincs biztosítva a törvényes bíróhoz való jog. Az ellenem indított fegyelmi eljárásban sem biztosították a részemre a törvényes bíróhoz való jogot, ezért nézetem szerint megállapítható, hogy a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való – az Alkotmányban és Alaptörvényben meghatározott - jogomat megsértették, ezért Alkotmány- és Alaptörvény-ellenes az elsőfokú szolgálati bíróság eljárása. Különös fényt ad a törvényes bíróhoz való jog sérelmének, hogy [REDACTED] az indítványozó, [REDACTED] baráti köréhez tartozik.

b. / A régi Bjt. 129.§-a szerint az Mt. 6-12.§-át alkalmazni kell a bírók szolgálati jogviszonyára is. Az Mt. 6.§ (1) bekezdése kimondja azt, hogy a munkaviszonnyal kapcsolatos nyilatkozat bármilyen formában megtehető, de ha a munkavállaló kéri, hogy írásban tegye meg a munkáltató azt, akkor az nem tagadható meg és abban az esetben is írásban kell megtenni a nyilatkozatot, ha egyébként ez nem volna kötelező. A Mt. 6.§ (2) bekezdése szerint a fenti kötelezettség megszegésével tett nyilatkozat érvénytelen. Az első- és másodfokú eljárás során én hivatkoztam arra, hogy írásban kértem [REDACTED] a régi Bjt. 65.§-a alapján az értesítés írásban való megtételét, illetve az indítvány írásos formában történő átadását, de ő ezt megtagadta arra hivatkozással, hogy ő bizalmas okirattá minősítette azt, és én nem írtam alá a titoktartási nyilatkozatot. Az indítványt [REDACTED] általa is elismerten - jogellenesen minősítette bizalmas okirattá, ezért jogellenesen akarta aláírni velem a titoktartási nyilatkozatot. Erre tekintettel kértem a bíróságot, állapítsa meg, hogy érvényes fegyelmi eljárást kezdeményező indítvány nincs, mivel [REDACTED] nem értesített írásban a fegyelmi eljárás megindításáról. Erre tekintettel kértem a fegyelmi eljárás megtagadását a régi Bjt. 65.§-a és a 76.§. (1) bekezdése alapján. Az elsőfokú szolgálati bíróság a

46. illetve a másodfokú szolgálati bíróság 9. sorszám alatti határozatában kifejtette, hogy a régi Bjt. 65.§-a nem írja elő azt, hogy milyen formában kell megtenni a fegyelmi eljárás megindításáról való értesítést, ezért [REDAKTOR] indítványa joghatályosnak tekintendő. Ezen mérlegelésnél nem vette figyelembe a régi Bjt. 129.§-át és az Mt. 6.§ (1) és (2) bekezdését. Erre tekintettel nézetem szerint az első- és másodfokú bíróság mérlegelése e tekintetben önkényesnek tekinthető, figyelemmel arra, hogy az Mt. rendelkezéseinek figyelembevétele esetén a fegyelmi eljárás lefolytatását meg kellett volna tagadni. A német alkotmánybírói gyakorlatot is figyelembe véve véleményem szerint Alkotmány- és Alaptörvény-ellenes az önkényes bírói mérlegelés, mivel sérti az Alkotmány 57.§ (1) bekezdésében, illetőleg az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásról való jogomat. Ráadásul nemcsak a fenti indok miatt törvényellenes és alkotmányosértő a b.) pontban kifogásolt eljárás, hanem azért is, mert a Strasbourg-i Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) és az azt mindig is tiszteletben tartó magyar Alkotmánybírói gyakorlatában a vádlottat védő alapelveket a büntetőjogi jellegű más eljárásokban is alkalmazni kell, így a szabálysértési és a fegyelmi eljárásokban, márpedig a „vád” (fegyelmi indítvány) teljes terjedelmű megismeréséhez való jog levezethető az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikkéből. Ha pedig a magyar jogalkotó a fegyelmi eljárást indítványozó megyei elnök értesítési kötelezettségével akarta betartani ezt az elvet, akkor ezen értesítésnek kellett volna teljes körűnek (indítvány és mellékletei kézbesítése !) lennie, utólag ez az alkotmányosértés már nem pótolható, főleg nem úgy, hogy törvényi felhatalmazás nélkül az elsőfokú szolgálati bíróság elnöke kézbesítette az iratokat.

c./ Az Alkotmány 48.§ (3) bekezdése, illetve az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése szerint a bírót a tisztségéből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretei között lehet elmozdítani. Álláspontom szerint ezen rendelkezéseknek nem felel meg az Elsőfokú Szolgálati Bíróság eljárása, mivel annak során olyan jogi normát, a Szolgálati Bíróságok Ügyrendjét (későbbiekben SZBÜ) alkalmazta, amely nem felel meg az alkotmányos feltételeknek. Az SZBÜ-t a szolgálati bíróságok 2011. június 20-án fogadták el együttes ülésükön, anélkül, hogy erre bármilyen törvényi felhatalmazásuk lett volna. Ezen SZBÜ-t az Elsőfokú Szolgálati Bíróság az eljárása során alkalmazta is. (Pl.: Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Elsőfokú Szolgálati Bíróság SZF.1/10/2011., SZF.1/18/2011., SZF.1/25/2011. stb.) Nyilvánvaló, hogy az SZBÜ jogi normának tekinthető, mivel a szolgálati bíróságok eljárásaik során kötelező jelleggel általánosan alkalmazzák. Jogi normának minősül az a szabály, amely a jog legkisebb önálló egysége és tartalmazza a jog összes fogalmi elemét, tehát államilag kikényszeríthető általános magatartásszabály. Tekintettel arra, hogy az SZBÜ-t minden szolgálati bíróság kötelezően alkalmazza az eljárása során, így államilag kikényszeríthetővé váltak ennek általános rendelkezései, ezért ezek jogi normának minősülnek. A jogi norma érvényességének feltétele, hogy a reá vonatkozó jogszabályok szerint hozzák létre és hirdetik ki. Egyértelmű az, hogy semmilyen törvény /jogalkotási törvény, Bjt, Bszi, Alkotmány, Alaptörvény, / nem adott felhatalmazást az SZBÜ megalkotására, így már a jogi norma érvényessége első feltételének sem felel meg. Arról nem is beszélve, hogy az elsőfokú eljárás befejezéséig az SZBÜ-t nem is hirdették ki, ezért az eljárás alá vont bíró számára megismerhetetlen volt (Az OBH 2012. januári hírlevele alapján 2012. február 9-én került fel az internetre.). Még külön írásbeli kérelemre sem volt hajlandó a szolgálati bíróság a rendelkezésünkre bocsájtani az SZBÜ szövegét. A kihirdetés egyébként azt jelenti, hogy a jogi norma meghozatalára vonatkozó jogszabály által megjelölt hivatalos lapban közzéteszik azt. Minden jogász által ismert általános jogelméleti alapelv az, hogy a jogi norma csak akkor alkalmazható, ha az érvényesen létrejött. Mivel az SZBÜ mint jogi norma érvényesen nem jött létre, ezért annak bármilyen bírósági eljárásban való alkalmazása Alkotmány és Alaptörvény-ellenes, a tisztességes eljárásról való jogot sértő. A fentiekre figyelemmel megállapítható, hogy az ellenem lefolytatott elsőfokú szolgálati bírósági eljárás nem felel meg a tisztességes eljárás követelményeinek, mivel olyan jogi normát alkalmazott, amely érvényesen nem jött létre. Mindenféleképpen indokolt ezért az összes elsőfokú határozat megsemmisítése és új eljárás elrendelése. E mellett ez még azért is szükséges, mert az 1949. évi XX. tv. 48.§. (3) bek. és az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése szerint a bírót a tisztségükből csak (sarkalatos) törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani, de ennek ellenére az elsőfokú szolgálati bíróság az eljárása során olyan jogi normát

alkalmazott amely nem minősül törvénynek. így az eljárás alkotmány- és Alaptörvény-ellenesnek minősíthető.

Az SZBÜ jogi norma jellegét jól példázza, hogy több olyan rendelkezést tartalmaz, amely olyan alapvető alkotmányos rendelkezéseket érint mint a jogorvoslati jog. Pregnáns példa erre a Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság Sz. f F.4/2011/3. számú határozata. Ebben a másodfokú tanács kifejti, hogy „A Bjt. felhívott rendelkezése a szolgálati bíróság érdemi határozata elleni jogorvoslatra vonatkozik. Az érdemi ügydöntő határozatot megelőzően – Bjt. 73. § (2) bekezdése értelmében - kizárólag a bírói tisztségből való felfüggesztésről rendelkező határozat ellen van helye külön fellebbezésnek. A Bjt. 73. §-ának ez a rendelkezése egyszersmind ahhoz az értelmezéshez vezet, hogy a fegyelmi eljárásban az ügydöntő határozatot megelőző egyéb határozat fellebbezéssel nem támadható. Eltérő értelmezés mellett ugyanis szükségtelen lenne a Bjt. 73. §. (2) bekezdésében írt, a tisztségből felfüggesztés ellen fellebbezési jogot biztosító szabály.” Ezen okfejtés szerint csak és kizárólag az ügydöntő érdemi határozat ellen van helye külön fellebbezésnek a fegyelmi eljárásban”. Ehhez képest a Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság által is jegyzett SZBÜ 9. §. (3) bekezdése szerint „a megtagadó határozat ellen a fegyelmi eljárás kezdeményezője a kézhezvételtől számított tizenöt napon belül, a felfüggesztésről hozott határozat pedig a határozat kézbesítéstől számított nyolc napon belül fellebbezhetnek”. Az SZBÜ fellebbezési jogot biztosít az indítványozó megyei (törvényszéki) elnök részére az eljárás megtagadása esetére annak ellenére, hogy az eljáró másodfokú tanács által megállapítottan is a Bjt. szerint erre nem volna lehetőség. Ha az eljárás alá vont bíróra kedvezőtlen a szolgálati bíróság határozata akkor nincs fellebbezési jog, de ha az indítványozó törvényszéki elnökre kedvezőtlen akkor igen? Ezek alapján nem állítható, hogy egy ilyen rendelkezés (SZBÜ 9. §-ának (4) bekezdése) egyszerű technika jellegű szabály lenne, mely biztosítja az Alkotmányban illetve az Alaptörvényben megfogalmazott jogegyenlőséget és a tisztességes eljáráshoz való jogot. / régi Bszi. 10.§. (1) bek. új Bszi. 7.§. / Ráadásul az Alkotmány 57.§. (1) bekezdése szerint illetve az Alaptörvény XXVII. cikk (7) bekezdése szerint a bírósági határozatok jogorvoslattal megtámadhatók. Ugyanezt az elvet tartalmazza az új és a régi Bszi is/ 13.§. (2) bek./ . Nyilvánvaló, hogy csak törvény zárhatja ki a fellebbezési jogot, és a kizárásnak a törvényben kifejezetten kell lennie. Ha a törvény nem rendelkezik kifejezetten a fellebbezési jog megvonásáról, akkor az általános, alkotmányos szabályokat kell alkalmazni, tehát biztosítani kell a jogorvoslatot a kérdéses határozat ellen. Általános az a Pp-ben és Be-ben is megjelenő jogelv, hogy az érdemi, nem pervezető jellegű határozat ellen fellebbezési jogot kell biztosítani. Az érdemi határozatok két fajtáját különbözteti meg a jogirodalom és jogelmélet, így az ügydöntő és az egyéb „eljárásjogi” – az eljárás megindítása vagy megszüntetése tekintetében döntő - érdemi határozatot. Általános és több irányadó Kúriai döntés is megállapítja azt, hogy ha egy jogszabály valamely eljárás megindítását külön határozathoz köti, és ehhez kapcsolódóan bizonyos jogkövetkezményeket fűz, akkor ez mindenféleképpen érdemi határozatnak minősül és nem tekinthető egyszerű pervezető határozatnak. Jelen esetben a régi és az új Bjt. szerint is olyan jogkövetkezmények állnak be automatikusan a fegyelmi eljárás megindításakor / külön juttatás megvonása, előresorolás elvesztése, magasabb bírói posztra való kinevezés tilalma, stb. / amelyek az erről döntő határozat érdemi jellegét egyértelműen bizonyítják. A fellebbezési jognak - a fegyelmi eljárást megindító - a régi vagy új Bjt. szerint meghozott – érdemi határozat vonatkozásában történő diszkriminatív megvonása alapjaiban sérti a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogot.

Az Alkotmány 57.§ (1) bekezdésében, illetve az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jogot sérti az is, hogy az SZBÜ 8.§ (4) bekezdésének utolsó mondata kimondja azt, hogy a vizsgálóbiztosi jelentés a vizsgálóbiztos álláspontját és javaslatát is tartalmazza az ügy eldöntése tekintetében. Az SZBÜ ezzel olyan kvázi ügyészi jogállást biztosít a bíróság tagjának tekintendő vizsgálóbiztosnak, amellyel az indítványozó érdekeinek érvényesülését segítik elő, megsértve ezzel a fegyver- és ügyfélegyenlőséget. Az ilyen jogsértés alkotmányellenes és a strasbourg-i esetjog is szigorúan elítéli (ld. pl. Huber kontra Svájc 1990). A jelen fegyelmi eljárásban [REDACTED] vizsgálóbiztos állást foglalt az ügy érdekében és az eljárási kifogásaim tekintetében is olyan formában, hogy kérte a fegyelmi vétségek

megállapítását és büntetés kiszabását. Olyan állásfoglalást készített a szolgálati bíróság eljáró tanácsa részére, amely az indítványozó érveit próbálta csak alátámasztani, támogatva ezzel az indítványban foglaltak megállapítását. Álláspontom szerint az SZBÜ fenti rendelkezése, illetőleg az ez alapján elkészített vizsgálóbiztosi jelentés sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat, ezért Alaptörvény- és Alkotmány-ellenesnek tekinthető ezen az alapon is az ellenem lefolytatott fegyelmi eljárás.

Az SZBÜ. Alkotmány- és Alaptörvény-ellenes voltát mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az új Bjt. módosításában új szabályként jelenik meg, hogy törvényi, nevezetesen Bjt.-beli felhatalmazást kapnak a szolgálati bíróságok az ügyrend kidolgozására. Nyilvánvalóan azért kerül ez az új rendelkezés az új Bjt.-be, mert a törvényi felhatalmazás nélkül korábban meghozott SZBÜ Alkotmány és Alaptörvény ellenesnek volt tekinthető. Megismétlem, hogy 2012. február 9-ig még titkos jogi norma is volt az SZBÜ, több kérelmünk ellenére sem küldték meg nekem vagy jogi képviselőmnek azt. E titkosság a legrosszabb történelmi korok és azok „igazságszolgáltatása” emlékét idézi. A 2012. február 9-i vezetői intézkedés (SZBÜ nyilvánosságra hozatala) nagy előrelépés, ám visszaható hatállyal nem orvosolja a problémát, s a kihirdetés, valamint a felhatalmazás hiányát sem rendezhette (a jövőre nézve sem).

d./ A fentieken túl az Alkotmány 57.§ (1) bekezdése, illetve az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogomat sérti az, hogy jogszabályi kötelezettség ellenére a vizsgálóbiztos nem hallgatott meg a vizsgálati eljárás során. A régi Bjt. 75.§. (1) bekezdése szerint a vizsgálóbiztos köteles minden az ügygel kapcsolatos körülményt tisztázni és ennek keretében köteles az eljárás alá vont bírót személyesen meghallgatni. A meghallgatásomat álláspontom szerint a vizsgálóbiztos jogellenesen mellőzte. Tény, hogy 2011. szeptember 29-től november 17-ig bírói munkára alkalmatlannak nyilvánított az indítványozó foglalkozás-egészségügyi szakorvosa. Ennek keretében az is megállapításra került a NRSZH Főorvosi Bizottsága által, hogy 2011. október 7-től keresőképtelen állapotban is voltam. Ezt azért állapította meg a FOB, mert a gerincműtetem maradványtüneteként olyan nyaki- és fejfájás jelentkezett nálam, amely alapvetően korlátozta a koncentrációs képességemet. A nagyfokú fájdalmak miatt semmilyen szellemi munkát nem tudtam végezni, illetőleg minden nagyobb szellemi koncentrációt igénylő tevékenység ellátására alkalmatlanná váltam. A kezelőorvosaim azért sem engedélyezték a bírói munka végzését, mert a nagyobb idegi megterhelés hátrányosan befolyásolta volna az idegrendszeri károsodásból eredő betegségelem gyógyulását illetve a rehabilitációs kezelések eredményességét. Nem vitás tény, hogy a betegségelem a fizikai mozgásképességemet nem befolyásolta, járni, gyalogosan közlekedni tudtam, de semmilyen szellemi tevékenység végzésére nem voltam alkalmas a fájdalmak miatt. Egyébként még a személygépkocsi vezetéstől is eltiltott az orvos. Az is tény, hogy egy vizsgálóbiztosi meghallgatás olyan szellemi koncentrációt, idegi megterhelést, illetve odafigyelést tett volna szükségessé a részemről, amelyre az adott időszakban a betegségelem miatt képtelen lettem volna. Nem is beszélve arról, hogy az erre való felkészülés is olyan több napos szellemi és fizikai teljesítményt igényelt volna tőlem, amire abban az egészségi állapotban nem lettem volna képes. Mi sem bizonyítja jobban, hogy milyen idegi- és koncentrációs megterhelést jelent egy ilyen meghallgatás, mint az, hogy a másodfokú tárgyaláson is csak a legminimálisabb és egyáltalán nem teljes körű védekezésem előadása három órát vett igénybe. Nyilvánvaló, hogy egy ennél szélesebb körű meghallgatás, illetve bizonyítás felvétele olyan koncentrációt igényel és olyan idegi megterhelést jelent, amely még egy egészséges ember számára is nagyon megterhelő. A vizsgálóbiztos a meghallgatás lefolytatásakor nyilvánvalóan tisztában volt ezen körülményekkel, mivel erről én, illetőleg még [REDACTED] is tájékoztatta. A vizsgálóbiztos ennek ellenére megtartotta nélkülem a meghallgatást, amely egyértelműen arra utal, hogy egyáltalán nem is nagyon kíván eleget tenni a Bjt. 75.§. (1) bekezdésében foglaltaknak. Egyértelműen megállapítható, hogy a vizsgálóbiztos jogellenesen mellőzte a meghallgatásomat és ezzel alkotmányellenesen meggátolta a védekezéshez való jogom érvényesülését. 2011. október 8-án nem tudtam a meghallgatásomra megfelelő időpontot mondani a vizsgálóbiztosnak, mert még az orvosaim sem tudták, hogy mikor leszek munkaképes vagy egyáltalán megfelelő szellemi koncentrációra képes állapotban. Nem véletlen, hogy a foglalkozás-egészségügyi szakorvos is 2011. december 29-ig nyilvánított

alkalmatlannak a munkavégzésre. Az is tény, hogy erre tekintettel kértem a januári meghallgatási időpontot. Az már egyéni szerencsém, hogy a komplex rehabilitációs kezelésekre a szervezetem jól reagált és ennek hatására október végére korlátozottan, míg november 17-re teljesen munkaképpé és szellemi koncentrációra alkalmassá váltam. Az is nyilvánvaló, hogy a 2011. október 18. után semmilyen lehetőségem nem volt új meghallgatás kieszközölésére, mivel már ekkorra elkészült a vizsgálóbiztosi jelentés, és az eljáró elsőfokú tanács semmilyen formában nem volt hajlandó figyelembe venni az egészségi állapotomat. Álláspontom szerint az indítványozónak, illetőleg az eljáró bíróságnak kellett volna bizonyítania azt, hogy én olyan állapotban voltam, amely lehetővé tette volna a vizsgálóbiztosi meghallgatásomat. Én NRSZH FOB szakvéleménnyel bizonyítottam azt, hogy erre alkalmatlan voltam, míg az indítványozó nem bizonyított semmit, az eljáró tanács pedig légből kapott indokokkal próbálta meg a kifogásaimat elutasítani. Nem hiszem, hogy bármilyen jogalapja lett volna az orvosi végzettséggel nem rendelkező [REDACTED] tanácselnöknek arra, hogy a csatolt FOB-szakvéleményt felülbírálja igazságügyi orvos szakértői vélemény nélkül. Attól, hogy járni tudtam, még nem biztos, hogy egy nagy idegi megterhelést jelentő meghallgatásra alkalmas állapotban voltam. Az akkori egészségügyi állapotomat mi sem bizonyítja jobban, minthogy 2010. szeptemberétől 2011. márciusáig, illetve 2011. augusztus 22-től szeptember 18. napjáig is táppénzen voltam a nyaki gerincműtétem illetve az ebből eredő maradványtünetek miatt. A fentiekből megállapítható, hogy én önhibámon kívül nem tudtam megjelenni a vizsgálóbiztosi meghallgatáson és a vizsgálóbiztos és az I. fokú tanács jogellenesen mellőzte a Bjt. 75.§. (1) bekezdése szerinti vizsgálóbiztosi meghallgatásomat. Az a másodfokú tanács által kifejtett azon álláspont, hogy a vizsgálóbiztosi meghallgatásom jogellenes mellőzése nem befolyásolta a védekezéshez való jogomat önkényesnek és az iratokkal ellentétesnek minősíthető, mert ennek hiányában semmilyen tényleges lehetőségem nem volt a bírósági visszaélések bizonyítására, figyelemmel arra is, hogy az ez irányú a tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványaimat az eljáró első- és másodfokú tanács elutasította. Nézetem szerint már a vizsgálóbiztosi meghallgatás jogellenes mellőzése is önmagában elegendő lenne arra, hogy az Alkotmány- és Alaptörvény-sértés megállapításra kerüljön.

e./ Általános eljárásjogi alapelv, hogy az ügyfél részére biztosítani kell az észrevételezési jogot. Ennek keretében minden az ügyfél által a bírósághoz beadott észrevételt, vagy egyéb indítványt, okiratot a másik félnek meg kell küldeni és biztosítani kell a részére a megfelelő határidőn belüli észrevételezési jogot. [REDACTED] indítványozó több észrevételt és egyéb indítványt terjesztett elő az elsőfokú eljárás során, amelyeket soha nem küldött meg a részemre az Elsőfokú Szolgálati Bíróság eljáró tanácsa. Megjegyzendő, hogy [REDACTED] indítványozónak minden beadványomat megküldte eljáró tanács. Az indítványozó beadványairól csak közvetlenül a tárgyalás megkezdése előtti időben szereztem tudomást és reagálni sem tudtam megfelelően e miatt ezekre. Nézetem szerint a fenti eljárással az Elsőfokú Szolgálati Bíróság megsértette az Alkotmány 57.§ (1) bekezdésében és az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogomat, ezért az eljárása Alkotmány és Alaptörvény ellenes.

f./ Az Elsőfokú Szolgálati Bíróság 18. sorszám alatti határozatában elrendelte a vizsgálóbiztosi eljárás megindítását, illetve a 25. sorszám alatti határozatában döntött a fegyelmi eljárás megindításáról. Ezen határozatok és közokiratok vonatkozásában még az okirat-hamisítás sem zárható ki. A Másodfokú Szolgálati Bíróság az összes határozatában / Sz.f.F.3/2011/2, Szf.f.F.4/2011/3. sz. / kifejti, hogy a Bjt-ben meghatározott, de részletesen nem szabályozott eljárási szabályok értelmezésénél figyelembe kell venni a Pp-ben és a Be-ben is megjelenő és a bírói gyakorlat szerint elfogadott általános eljárásjogi alapelveket és szabályokat. A Bjt. eljárásjogi szabályait a Másodfokú Szolgálati Bíróság állásfoglalása szerint is a Pp-ben és a Be.-ben foglalt szabályok figyelembe vételével kell értelmezni. Ezen másodfokú szolgálati bírósági állásfoglalás meglétét bizonyítja, hogy a határozataik indokolásában több alkalommal is hivatkoznak a Pp. és a Be. rendelkezéseire. Álláspontom szerint a 18. és a 25. sorszámú határozat meghozatalával kapcsolatban is alkalmazni kell a másodfokú szolgálati bíróság által kifejtett jogelvet, így a Pp.-ben és a Be.-ben megfogalmazott általános jogelveket is figyelembe kell venni annak elbírálásánál, hogy az elsőfokú szolgálati bíróság eljáró tanácsa betartotta-e a határozatok meghozatalára

vonatkozó szabályokat. Ezen jogelvek szerint amennyiben tanácsban kell eljárnia a bíróságnak és tárgyaláson kívül hoz határozatot, akkor azt a tanács összes tagjának személyes jelenlétében megtartott tanácsülésen kell megtennie. A tanácsülésen meghozott határozat rendelkező részét a tanács minden tagjának azonnal már a meghozatalakor alá kell írnia. Addig érvényes határozatról nem beszélhetünk, amíg bármely tagnak az aláírása hiányzik. A határozat, illetve az azt tartalmazó közokiratnak a kelte mindig az a nap, amelyen a tanács összes tagja aláírja a határozat rendelkező részét. Emellett a tanácsülésről jegyzőkönyvet is kell készíteni, amely tartalmazza a határozat meghozatalának összes körülményét. Az eljárásjogi alapelvek szerint nem tekinthető tanácsülésnek, ha az eljáró tanács összes tagja nincs azon jelen személyesen. Nem lehet telefonon tanácsulást tartani, főleg úgy, hogy egymás nyilatkozatát nem is hallja a másik tanácstag.

Ezek olyan eljárásjogi alapelvek, amelyeket minden bíró ismer és követ, így nyilvánvaló, hogy [REDACTED] tanácsa is tisztában volt a fenti határozatok meghozatalánál ezen elvekkel. Ennek ellenére hozták meg - a fenti elveket figyelmen hagyva - a 18. és 25. sorszám alatti határozatot. Nyilvánvaló, hogy a 25. sorszám alatti, a fegyelmi eljárást megindító végzés csak a 2011. november 7. napján megtartott, a fenti elveknek megfelelően megtartott tanácsülésen született meg. Tényként állapítható meg a tanács tagjainak hivatalos feljegyzése alapján is, hogy a határozatot a tanács tagjai csak 2011. november 7. napján írták alá, így a határozat keltezeként csak ezt az időpontot lehetett volna megjelölni a határozatban, illetve az erről készült közokiratban. Az is nyilvánvaló, hogy azért került ettől eltérő november 2-i időpont megjelölésre a közokiratban, illetőleg a határozatban, mivel a tanács tagjai által is tudottan, olyan jogvesztő eljárásjogi határidőt mulasztottak, amely az eljárás megszüntetéséhez vezetett volna, és ezért szükséges volt olyan dátum feltüntetése a közokiratban, amely ezen mulasztást leplezi. Ezt az álláspontot támasztja alá az is, hogy az állítólagos telefonos „tanácsülésről” semmilyen jegyzőkönyv, vagy feljegyzés nem készült, annak ellenére, hogy még az alkotmány-sértő SZBÜ. 8.§ (1) bekezdése is előírja ezt. A fenti rendelkezés szerint „a bírósági tanács elnöke – jogszabályi előírásokra figyelemmel – meghatározza az eljárási cselekmények rendjét, módját, vezeti a tárgyalást, végzi a meghallgatást és hirdeti ki a határozatot. Az eljárási cselekményekről jegyzőkönyvet, illetve feljegyzést kell készíteni. A tanács elnöke jelöli ki azt a bírót, aki a határozatot írásba foglalja.” A rendelkezés szövegéből egyértelműen kiderül, hogy az eljáró tanács elnökére és az összes eljárására vonatkozóan állapítja meg a szabályokat az SZBÜ ezen szakaszában. A főcím szerint a vizsgálóbiztosi eljárás szabályai között helyezkedik el ez a rendelkezés, de a szövegezésből egyértelműen kiderül, hogy ez az eljáró szolgálati bírósági tanács illetőleg annak elnökének összes cselekményére vonatkozik. Így megállapítható, hogy a tanácsülésről is kötelező lett volna jegyzőkönyvet készítenie. Egyébként ezt az általános a Pp.-ben és Be.-ben megfogalmazott jogelvek is kötelezővé teszik. Mivel jegyzőkönyv nem készült a 18. és 25. sorszám alatti határozatot meghozó tanácsülésről, így feltételezhető, hogy egyáltalán nem volt ilyen tanácsülés. Ezt támasztja alá az is, hogy a 18. sorszám alatti végzést két tanácstag bíró soha nem írta alá, és eredeti határozati példányként csak egy fax másolat lehető fel az ügy aktájában. Tekintettel arra, hogy a 18. és 25. sorszám alatti végzés meghozatalakor az eljáró tanács a Pp.-ben és a Be.-ben és Bjt.-ben foglalt összes általános jogelvet és konkrét eljárási szabályt megsértett, ezért megállapítható, hogy nincs e vonatkozásban érvényes határozat. Azt, hogy ezen elvek betartása milyen fontos, bizonyítja az, hogy az ügyben eljáró többi tanács (pl. elfogultsági kifogást elbíráló) mindenben betartotta a tanácsülések és a határozatok meghozatala tekintetében a fent megjelölt összes jogelvet. Amennyiben a fenti jogelveket is figyelembe vesszük a 18. és 25. sorszám alatti határozat meghozatalának körülményeinél, akkor egyértelműen megállapítható, hogy egy tanácsülés mellőzésével meghozott visszadátumozott határozatot eredményező ezáltal valószínűsíthetően a közokirat-hamisítást is megvalósító eljárási cselekményt folytatott le [REDACTED] tanácsa. Ilyen határozatra álláspontom szerint jogszerű eljárás nem alapozható.

Fenntartom, hogy az Mt. 12.§ (5) bekezdésére is figyelemmel az eljáró tanács olyan jogvesztő határidőt mulasztott a 25. sorszámú végzés meghozatalánál, amely az eljárás megszüntetését kell, hogy maga után vonja. Az Mt. 12.§. (5) bekezdése szerint az a határidő amelyhez az Mt. nem társít kimentési lehetőséget az jogvesztőnek tekintendő. A régi Bjt. 129.§-a ezen rendelkezést is

alkalmazni rendeli a bírói jogviszonyra. A régi Bjt. 76.§. (1) bekezdése kimentési okot nem tartalmaz ezért ezen 15 napos határidő jogvesztőnek tekintendő. A régi Bjt. 76.§. (1) bekezdése szerint a vizsgálóbiztosi jelentés előterjesztését követő 15 napon belül dönt a szolgálati bíróság a fegyelmi eljárás megindításáról vagy megszüntetéséről. Ezen határidő a jelen esetben 2011.november másodikán telt le, mivel a vizsgálóbiztos a jelentését 2011. október 18-án előterjesztette. Mindezek alapján az elsőfokú szolgálati bíróságnak az eljárást meg kellett volna szüntetnie, mivel a fegyelmi eljárás megindítására nyitva álló jogvesztő határidő eltelt. Ráadásul erre az alkotmányosértésre is igaz, hogy egy büntetőjogi jellegű eljárásban a büntető-eljárásjogi alapelveket is alkalmazni rendeli az EJEB esetjoga, s mivel a fegyelmi eljárás az EJEB gyakorlatában büntetőjogi jellegű, ezért ezen határozathozatalra vonatkozó határidők jogvesztő jellegét a bennük rejlő joghátrányok miatt önmagában ez az EJEB által kialakított alapelv is alátámasztja.

Álláspontom szerint a fentiek alapján megállapítható az, hogy az elsőfokú szolgálati bíróság a tisztességes eljáráshoz való jogomat megsértette azzal, hogy a határozatát visszatátumozta és emiatt lehetősége nyílt arra, hogy a fegyelmi eljárást ne kelljen megszüntetnie. Tájékoztatom a T. Alkotmánybíróságot, hogy ezen magatartás miatt eljárást kezdeményeztem a Központi Nyomozó Főügyészségnél is, de a cselekmény büntetőjogi megítélésétől függetlenül - az elsőfokú szolgálati bírósági hivatalos feljegyzésében elismert tényekre is figyelemmel - a fenti eljárás polgári jogi és polgári eljárásjogi megítélése is egyértelmű, azaz érvényes határozat a jogvesztő határidőben nem került meghozatalra. Ezzel kapcsolatban ki kell emelnem, hogy a másodfokú határozat is képtelenséget állít, amikor az elsőfokú tanács tagjai által bevallottan 2011. november 7-én aláírt határozatról azt állítja, hogy november 2-án már megszületett az, mert ha jól értem a bírák fejében ez már ekkor megszületett az állítólagos „távbeszélős tanácsülés” alapján, s ez elegendő. Ha ezt az elképesztő érvelést elfogadnánk, akkor bármely határozat meghozatalának napja tökéletesen ellenőrizhetetlen lenne, hiszen lehet, hogy egy határozat tartalma már pl. két héttel aláírása előtt benne volt a bíró/bírák fejében. A tárgyalás megtartásának a részletes szabályait sem tartalmazza a régi és új Bjt. így a másodfokú szolgálati bíróság által kifejtett elven alapján a tárgyalás is megtartható volna úgy, hogy azon csak a tanácselnök van jelen, és a távollévő tanácsstagokkal rövid úton (telefonon) közli a tárgyaláson történeteket akik ugyanilyen formában tájékoztatják a tanácselnököt a döntésükről. Ha az így meghozott ügydöntő határozatot később még annak kihirdetése előtt minden tanácsstag aláírja akkor az érvényes határozat? Ez a másodfokú indokolás már a jogbiztonság alkotmányos elvét is sérti (Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése).

II. A másodfokú szolgálati bírósági eljárással kapcsolatos eljárásjogi alkotmányosértések:

a./ Az elsőfokú eljárás során elfogultsági kifogást terjesztettem elő [REDACTED] az elsőfokú szolgálati bíróság elnöke, valamint [REDACTED] a másodfokú szolgálati bíróság elnöke ellen. A Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság eljáró tanácsa [REDACTED] tanácselnök, [REDACTED] [REDACTED] Szf.F. 2/2/2011., Szf.F.2/4/2011. számú határozatával az elfogultsági kifogásomat elutasította. A Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság Szf.F. 2/4/2011. és Szf.F. 2/2/2011.számu határozata ellen panaszt terjesztettem elő az elsőfokú ügydöntő határozat ellen benyújtott fellebbezésemben. Ezen az elsőfokú eljárásban meghozott elfogultsági kifogásokat elutasító határozatok ellen jogorvoslatnak van helye a másodfokú eljárásban amelyet mind a két határozat rendelkező része meg is erősít. A másodfokú fegyelmi eljárásra [REDACTED] másodfokú szolgálati bírósági elnök a [REDACTED] tanácselnökből, [REDACTED] bíróból, illetve [REDACTED] álló tanácsot jelölte ki. A fenti tanács a másodfokú eljárást lefolytatta és ügydöntő határozatot is hozott annak ellenére, hogy az új Bjt. 116.§ (3) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban nem vehet részt az a bíró, aki az elsőfokú eljárásban részt vett. Nyilvánvaló, hogy a fenti tanács az elsőfokú eljárásban olyan jogorvoslattal támadható határozatot hozott, amely ellen az érdemi határozat elleni fellebbezésben benyújtott panaszt a másodfokú eljárás során kellett (volna) elbírálni. Az elsőfokú határozat elleni fellebbezésben és a fellebbezés kiegészítésében minden az elsőfokú eljárás során előadott, leírt

eljárási és érdemi kérelmet, kifogást, észrevételt fenntartottam, így ezen kizárást elutasító határozat elleni panasz is a fellebbezés része. Megállapítható, hogy a másodfokú tanács összes tagja vonatkozásában a Bjt. 116.§ (3) bekezdésében foglalt abszolút kizárási ok állt fenn, így a másodfokú eljárásban nem vehettek volna részt. Tekintettel arra, hogy a kizárási okot az eljáró tanács tagjai nem jelentették be a bíróság elnökének, ezzel még az általuk jogellenesen alkotott SZBÜ. 3.§ (4) bekezdését is megszegték. Véleményem szerint az eljáró tanács az abszolút kizárási ok be nem jelentésével megsértette az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlan bírósághoz és a tisztességes eljáráshoz való jogomat. Nem tekinthető pártatlannak az a bíró, aki a másodfokú eljárásban elbírálandó jogorvoslattal támadható határozatot hoz az elsőfokú eljárás során, majd el akarja bírálni a saját maga meghozott kizárást elutasító határozat elleni panaszt. A fentiekre figyelemmel megállapítható, hogy a másodfokú eljárás során megsértették az Alaptörvényben megfogalmazott pártatlan bírósághoz és tisztességes eljáráshoz való jogomat, ezért a másodfokú eljárás Alaptörvényt sértő.

b./A fellebbezésem második bekezdésében kijelentettem, hogy az első fokú eljárás során előterjesztett érdemi és eljárásjogi védekezésemet fenntartom és kértem, hogy ezt a másodfokú szolgálati bíróság a fellebbezésem elbírálásánál vegye figyelembe. Az elsőfokú eljárás során a védekezésemben tagadtam az összes fegyelmi vétség elkövetését. Nem kívántam húsz oldalt írni, és ezért utaltam vissza a korábbi nyilatkozataimra. De ez egyértelműen kitűnik a fellebbezésem többi részéből is mivel itt azt írom, hogy „ezeken túlmenően kiemelném, ezek mellett megjegyezném” stb. Tehát az elsőfokú eljárásban megfogalmazott és figyelembe venni kért védekezésemen felül adtam elő a fellebbezésben leírt új és kiemelendő körülményeket. Sőt a fellebbezés kiegészítésében is hivatkozok több ítéleti rendelkezés jogsértő voltára, emellett a fellebbezési kérelmemben kifejezetten kértem, hogy állapítsa meg a másodfokú szolgálati bíróság, hogy fegyelmi vétséget nem követtem el és ez alapján mondja ki a felmentésemet. E két fellebbezési kitétel egyértelműen bizonyítja azt, hogy én megfellebbeztem az első fokú határozat összes rendelkezését, jogi és ténybeli indokolását, s a fellebbezés részének tekintek minden az érdemi elsőfokú határozat elleni fellebbezésben gyakorolható, de korábban előadott jogorvoslatot. Ha felmentést kérek és e tekintetben visszaalakok az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataimra, akkor az összes fegyelmi vétség elkövetését vitatom főleg úgy, hogy az ezzel kapcsolatos védekezésemet is kértem figyelembe venni. Egyébként több kúriai döntés is megerősíti, hogy ebben az esetben úgy kell tekinteni, hogy a határozat összes rendelkezése megtámadásra került. Pontosán e miatt csatoltam a fellebbezési tárgyaláson számos okiratot annak bizonyítására, hogy milyen visszaélések történtek korábban egyes minden igazságügyi reformot ellenző bírósági vezetők részéről illetve kértem számos tanú meghallgatását ennek bizonyítására. Egyszerűen valótlannak, hogy én csak egyes ítéleti rendelkezéseket támadtam. Ha kételye volt a másodfokú szolgálati bíróságnak, hogy mit fellebbeztem meg, akkor lehetősége lett volna arra, hogy hiánypótlásra adja ki a fellebbezést /SZBÜ.14.§.(2) bek./ illetve nyilatkoztatni tudott volna e tekintetben a másodfokú tárgyaláson. / BH.2000.494. / Ezt is jogellenesen elmulasztotta a másodfokú tanács. A fentiekből megállapítható, hogy a másodfokú szolgálati bíróság önkényes és jogellenes mérlegeléssel, Alaptörvény-ellenesen korlátozta a jogorvoslati jogomat, és nem bírálta el fellebbezésem és annak indokai egy részét. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint minden bírósági határozatot jogorvoslattal lehet megtámadni. Egyébként ezt a régi és új Bszi. 13.§ (2) bekezdése is megerősíti. A másodfokú bíróság jogellenesen és önkényes mérlegelése alapján nem bírálta el az összes fellebbezési kifogásomat és kérelmemet, ezért megállapítható, hogy a másodfokú szolgálati bíróság határozata Alaptörvényt sértő.

III. Az ügy érdemi részével kapcsolatosan az első- és másodfokú határozatokban megállapítható Alkotmány-sértések:

A/ A *kecskemetilapok.hu* internetes újságban megjelent cikkemben több peres ügyemmel foglalkoztam. Ennek során véleményt nyilvánítottam az itt elkövetett jogsértésekről, illetve a téves

döntésekről. Ezen peres eljárásokban, mint felperes vettem részt és polgárjogi igényemet próbáltam meg érvényesíteni itt. Az első és másodfokú szolgálati bíróság a határozatában megállapította, hogy én megsértettem a régi Bjt. 28.§ (2) bekezdésében foglaltakat, mivel szolgálati viszonyomon kívül nyilvánosan fogalmaztam meg bíróság előtt folyamatban volt, vagy folyamatban lévő ügyről. Nézetem szerint az első és másodfokú bíróság Alkotmány-ellenesen állapította meg azt, hogy én megsértettem a régi Bjt. 28.§ (2) bekezdését a fenti véleménynyilvánításommal. Nem vitás tény, hogy a Bjt. fenti rendelkezése a bírók tekintetében korlátot szab az Alkotmány 61.§-ban foglalt véleménynyilvánítási jognak, de ezt csak megszorítóan lehet értelmezni és nem lehet generálisan minden peres ügyre kiterjedően alkalmazni. Nyilvánvalóan a jogalkotó szándéka ezen korlátozás bevezetésével a bíróknál azt kívánta elérni, hogy mint a közhatalmat gyakorló bírók ne fogalmazzanak meg nyilvánosan véleményt más, személyüket nem érintő ügyekben.

Az általam kritizált, illetőleg megemlített peres ügyekben, mint felperes vettem részt és a jogosnak vélt polgárjogi igényemet kívántam érvényesíteni. A nyilvánosság a bírói ítékezésnek is a kontrollja, mivel csak akkor tölti be a jogállami funkcióját a bírósági eljárás, ha nyilvános és átlátható. Az egyes perek során elkövetett jogsértések nyilvánosságra hozatala befolyásolhatja a jogorvoslatot elbíráló bíróságot abban, hogy ne próbálja meg jogellenesen eltussolni a jogsértést. Nyilvánvalóan ez is egy jogvédelmi eszköz a peres fél részére, amellyel gyakran élnek is az ügyfelek. Több alkotmánybírói döntés (30/1192. /V.26./, 37/1992./VI.10./, 36/1994. AB határozatok) is kifejti, hogy alkotmányos védelem jár a közügyekre vonatkozó véleményeknek, sőt állami intézmények és tisztségviselők becsületének, tekintélyének védelme esetében a határok tágabbak (szabadabb bírálat). A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy az állampolgárnak joga van akár közérdekből, akár jogos magánérdekből, még a bíróságok döntéseit is kritizálni, ezekkel szemben negatív értékvételeket megfogalmazni. Az ilyen irányú véleménynyilvánítás semmilyen formában nem korlátozható, amennyiben annak minimális igazságtartalma van. A *kecskemétilapok.hu* internetes újságban megjelent kritikám és jögelemzésem arra is irányult, hogy a fentiekben megjelölt polgári jogi igényem tudjam érvényesíteni a szerintem jogellenesen eljáró bíróságokkal szemben. A jogos magánérdek tekintetében gyakorolt véleménynyilvánítás és ezzel a peres jogaim esetleges korlátozása Alkotmány-ellenesnek tekinthető. A peres ügyeimmel kapcsolatban a másik felet (alperest) is megillette az a jog, hogy esetleges bírói jogsértés esetén a nyilvánossághoz forduljon, azért, hogy a további jogsértéseket megakadályozza. Ha a perbeli ellenfelemet megilleti a nyilvános véleménynyilvánítási jog az ügyben eljáró bíróságok tevékenysége tekintetében akkor engem is jogszerűen megillet ez a jog. Így megállapítható, hogy az én nyilatkozattételi jogom korlátozása sérti a jog- és fegyveregyenlőséget, illetve az Alkotmány 61.§-ban megfogalmazott véleménynyilvánítási alapjogomat. Megjegyzendő, hogy az állítólagos perbeli jogsértéseim miatt az alperes indítványára fegyelmi eljárás is indult ellenem, amelyben a Szegedi Törvényszéken elnöke vélhetően jogellenesen szóbeli figyelmeztetésben részesített. Nyilvánvaló, hogy a fenti és a perbeli bíróságok által elkövetett jogsértések elleni védelem egyik leghatékonyabb módja a nyilvánosság. Ettől a jogvédelemtől nem vagyok megfosztható azon a címen, hogy bíró vagyok. Amennyiben kiterjesztően értelmeznénk a régi Bjt. 28.§ (2) bekezdését, akkor eljuthatnánk oda, hogy peres félként egy fellebbezési tárgyaláson nem nyilváníthatnánk véleményt az elsőfokú ítélettel kapcsolatban, ha a nyilvános tárgyaláson több más személy is (pl.: 50 joghallgató) jelen van. Ez is nyilvános szolgálati jogviszonyon kívüli véleménynyilvánításnak minősül. Egyértelmű, hogy a Bjt. 28.§-ának ilyen kiterjesztő értelmezése alapvetően sértene az Alkotmány 61.§-át, illetve az Alkotmányban és a régi Bszi. 10.§-ában foglalt azon rendelkezést, hogy a törvény valamint a bíróság előtt mindenki egyenlő. Nem lehet korlátozni egy bíró saját perével kapcsolatos jogait azon az alapon, hogy a Bszi. 28.§ (1) bekezdése szerint nyilvános véleménynyilvánítási tilalom áll vele szemben fenn a bírósági ügyekkel kapcsolatban. Ezt támasztja alá az is, hogy az Alkotmány 8.§ (1) bekezdése szerint alapvető jogot és kötelezettséget törvény állapít meg, de az alapvető jog lényeges tartalmát nem korlátozhatja. Amennyiben a Bjt. 28.§-át kiterjesztően értelmeznénk és olyan esetre is alkalmaznánk, amikor egy ügyben a bíró személyében, illetve jogos magánérdekében is érintett, akkor ez a korlátozás az Alkotmány 61.§-ában foglalt véleménynyilvánítási jog lényeges tartalmát érintené, ezért Alkotmány-ellenesnek tekintendő. Nézetem szerint mindezekre tekintettel megállapítható, hogy az első és másodfokú

bíróság Alkotmány-ellenesen állapította meg azt, hogy én a saját ügyemben tett véleménynyilvánítással megsértettem a Bjt. 28.§ (2) bekezdését. A cikkeim 2011. áprilisában jelentek meg, ezért az Alkotmány rendelkezéseit kell alkalmazni ennek megítélésénél, ezért hivatkoztam az Alkotmányra és nem az Alaptörvényre.

B./ Az elsőfokú szolgálati bíróság a 46. sorszámú határozatának 27. oldalán, és a másodfokú szolgálati bíróság 9 .sorszám alatti határozatának 13. oldalán megállapította, hogy én a cikkeimben, illetve a médiának adott nyilatkozataimban olyan kijelentéseket tettem, amelyek a bíróság tekintélyét sértik, illetőleg veszélyeztetik. Ezen a helyen a bíróságok fel is sorolják tételesen, hogy milyen kijelentéseket tartanak jogsértőnek a régi Bjt. 28.§ (1) bekezdésébe ütközőnek. Ennek során kifejtették, hogy a cikkeimben megjelölt bírósági visszaélések nem bizonyítottak, ezek nyilvánvalóan alaptalan és képtelen megállapítások és ezért alkalmasak arra, hogy a bíróságok tekintélyét sértsék és veszélyeztessék.

Az első és a másodfokú eljárás során bizonyítottam okiratokkal, hogy léteznek olyan visszaélések a bíróságokon, amelyeket a cikkeimben érintettem. Okiratokkal tudtam bizonyítani, hogy a bírósági elnöki befolyásolás létezik a bíróságokon. E vonatkozásban csatoltam [REDACTED] által jóváhagyott, a bírói döntésem írásbeli befolyásolását igazoló jegyzőkönyveket. Tanúkkal kívántam bizonyítani, hogy más bíróságokon is előfordult olyan eset, hogy a bírót jogellenesen befolyásolták az igazgatási és szakmai vezetői a döntésének a meghozatalánál. Erre kértem meghallgatni pl. [REDACTED] is. Az eljárás során több bírósági visszaélésre is bizonyítékokat kívántam csatolni, amelyet azonban az első- és a másodfokú szolgálati bíróság sem engedélyezett, megakadályozva ezzel a való tények bizonyítását. Ennek ellenére is tudtam pl. bizonyítani azt, hogy egy tanácselnököt vélhetően megvesztegettek és ezzel összefüggésben még több bíró ellen is folyik okirat-hamisítás miatt nyomozás, illetve büntető eljárás. Ezen kívül is még számos, az újságokban és a médiában megjelent bírói visszaélésekre is hivatkoztam az eljárás során, bizonyítva ezzel, hogy a cikkeimben megjelölt visszaélések léteznek a bíróságokon és ezekre egyre nagyobb számban derül fény. Az első és a másodfokú bíróság ezen tényeket önkényesen nem vette figyelembe az érdemi határozatuk meghozatalánál, ezért megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogomat.

A cikkeimben és a nyilatkozataimban nem az egész bírói kart támadtam, hanem csak a 2011. december 31-ig fennállt igazságszolgáltatási rendszerben visszaéléseket elkövető *egyres* igazgatási és szakmai vezetőket vagy más bírakat. Sajnálatos módon ez a csoport takarozik a tisztességes bírakkal, úgy tesznek, mintha én minden bírót támadtam volna. Pontosan a fegyelmi eljárásom során elkövetett okirat visszadátumozás, a másodfokú eljárásból kizárt bírók ítélkezése és a többi súlyos jogsértés bizonyítja, hogy nem alaptalanul hoztam fel írásaimban a bírósági visszaéléseket. Az is megjegyzendő, hogy a fegyelmi eljárásom során elkövette súlyos jogsértések törvényszéki, ítélőtáblai és kúria tanácselnökökhöz illetve bírókhoz köthetőek. Sok bírósági vezető és felső bírósági bíró egyenlőséget tesz az őt ért kritika, saját tekintélye és a bíróság valódi, jó esetben megszolgált tekintélye közé. A kettő között éles különbséget kell tenni az európai emberi jogi bírói gyakorlatban is. (l. általában a munkáltató bírálatának megengedhetőségéről pl.: Brigitte Heinisch Németország elleni ügye- strasbourg-i Emberi Jogok Európai Bírósága), s jelen fegyelmi eljárás kezdeményezésekor ez a különbségtétel hiányzott.

Nyilvánvaló, hogy én a cikkeimben nem a bíróságok tekintélyét kívántam sérteni, hanem csak visszaéléseire akartam felhívni a figyelmet azért, hogy ezen jogsértések megszűnjenek, illetve, hogy ne tudják ismételtelen elkövetni ezeket. A nyilvánosság igénybevételére azért volt szükség, illetve azért kényszerültem erre rá, mert a bírósági igazgatási és szakmai vezetők nem voltak hajlandók segítséget nyújtani abban, hogy megszüntetésre kerüljenek ezek a visszaélések a bírói kar tekintélyének megóvása érdekében. Több alkalommal szóban és írásban fordultam [REDACTED] az OIT akkori elnökéhez a visszaélések kivizsgálása érdekében, de ő ezt megtagadta. .

A cikkeimmel arra próbáltam felhívni a figyelmet, hogy ezen törvénysértések elszaporodóban

vannak a bíróságokon és pontosan azok az igazgatási vezetők követik el illetve takargatják jogellenesen ezeket, akiknek a feladata lenne ezek megakadályozása. Ezen tendencia meglétét, mint a fentiekben is leírtam, megfelelően tudtam és tudom is bizonyítani akár még az ellenem lefolytatott fegyelmi eljárással is. A bírói előmenetellel kapcsolatos anomáliák és vezetői visszaélések is bizonyíthatóak akár tudományos cikkekkel is. Részletesen foglalkozott ezen problémával az Eötvös Károly Közpolitikai Intézet által az OIT részére készített tanulmány is. A fentiek alapján egyértelműen megállapítható az, hogy a cikkeimben leírtak a valóságnak megfelelnek, azok bizonyítható tényeken és állításokon alapulnak. A fenti véleménynyilvánításom ezek alapján nem tekinthető alaptalannak és képtelennek, mivel való tényekkel bizonyítottam ennek valóságtartalmát.

A másodfokú szolgálati bíróság a 9. sorszám alatti végzésében megállapította, hogy a 96/2008. (VII.3.) AB határozatra is figyelemmel a „*véleménynyilvánítás szabadságát valamely alkotmányos cél érvényesülése korlátozhatja. Ez a cél az adott esetben a bíróságok működésébe vetett közbizalom megóvása*”. Ezzel kapcsolatban azonban felmerül az a kérdés, hogy mi tekinthető közcélnek, mi szolgálja a bíróságok működése iránti közbizalom megóvását? Alapvetően azt tekinthetjük-e közérdeknek, hogy a bírósági igazgatási, szakmai vezetők, illetőleg egyéb felső bírósági bírók jogsértéseire, korrupciójára és visszaéléseire ne derüljön fény, mert akkor nem fog csorbulni a bíróságok tekintélye? Az-e a közérdek, hogy ezen visszaéléseket mindenféleképp el kell hallgatni a nyilvánosság előtt, illetőleg meg kell akadályozni, hogy ezek kiderüljenek az állampolgárok számára és ezzel lehetőséget adva a fenti bírónak arra, hogy a jogsértéseiket tovább folytassák, vagy újabb jogsértéseket kövessenek el, vagy az, hogy a nyilvánosság visszatartó erejére is támaszkodva törekedni kell arra, hogy a bírósági igazgatási és szakmai vezetők, illetve felső bíróságok által elkövetett jogsértések megszűnjenek és ezáltal biztosítva legyen a pártatlan, független és a jogállami normáknak megfelelő ítélkezés? Nyilvánvaló, hogy a visszaélések nyilvánosságra kerülése hozzájárul ahhoz, hogy a bírók ne tudjanak visszaélni a hatalmukkal, ne legyenek korrumpálhatók, illetve segíti ezek gyors megszüntetését. Ha nyilvánosságra kerülnek az elkövetett visszaélések de gyorsan felszámolásra kerülnek ezek illetve az elkövetőket megbüntetik és ez alapján a bírósági igazgatási vezetők hitelesen tudják bizonyítani a közvéleménynek, hogy az egész bírósági szervezet érdeke ezen bírói visszaélések megakadályozása és megszüntetése, akkor a bíróság tekintélye sem fog csökkenni, hanem inkább növekedni fog. A bíróság tekintélye alapvetően akkor fog csorbulni, ha a bírói visszaéléseket főleg az igazgatási és szakmai vezetők követik el vagy megpróbálják azokat jogellenesen eltussolni, illetőleg megpróbálják megakadályozni azt, hogy nyilvánosságra kerüljenek ezek. Felvetődik az a kérdés, hogy a közérdeket sérti-e az a bíró, aki a bírósági visszaélések megszüntetésének elérésére a nyilvánosság előtt feltárja a bűnöket azért, mert a bírósági igazgatási és szakmai vezetők nem hajlandók foglalkozni velük és megszüntetni ezen visszaéléseket, mivel sokszor maguk követték el azokat vagy mert így kívánják bűnpártoló módon védeni a bíróságok „tekintélyét”. Közérdeknek tekinthető az, ha a bíró a saját vezetői által veszélyeztetett bírói függetlenségének és pártatlanságának megóvása érdekében a nyilvánossághoz fordul? Ha a közcélnek és közérdeknek az tekinthető, hogy a bíróságokon a korrupció és a visszaélés lehetősége se merüljön fel, illetve az, hogy ezek minél hamarabb nyilvánosságra és megszüntetésre kerüljenek, akkor nem korlátozható a bírónak a véleménynyilvánítási joga azon a címen, hogy ez a bíróságok tekintélyét és a velük szemben támasztott közbizalmat veszélyezteti. A kérdés az, ki veszélyezteti a bíróságok tekintélyét és a bíróságokba vetett közbizalmat, aki elköveti a bűnöket, vagy megpróbálja azokat elleplezni, vagy aki ezek megszüntetésének céljából nyilvánosságra hozza azokat?!

Ráadásul még a téves, nem alapos, nem jól indokolt vélemény is védelmet kap, nem szankcionálható az Alkotmánybíróság és az EJEK gyakorlatában, így az sem lett volna indok elítélésemre, ha helytelennek, tévesnek, alaptalannak, akár sértőnek minősíti a bíróság vagy bárki az írásaimat. A téves vélemény szerintem ezen esetben nem is állapítható meg.

Érdemes kitérnem egy kicsit hosszabban a strasbourg-i EJEK-gyakorlatra, mivel a Tisztelt

Alkotmánybíróság azt több híres döntésében is irányadónak, kötelezőnek, a hazai alkotmányosság részének tekintette:

A római egyezmény (Emberi Jogok Európai Egyezménye) 10. cikke is védelmet nyújt e körben. Egyértelmű, hogy a véleménynyilvánítási szabadság magában foglalja a véleményalkotás szabadságát, az információk és eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárookra tekintet nélkül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson.

E jog a demokratikus közvélemény fennmaradását biztosítja.

Természetesen ezen jog gyakorlásának is vannak korlátai, de az én írásaim, nyilatkozataim egyik korlátozás alá sem esnek, így nem szankcionálhatok sem fegyelmi, sem más eljárásban.

Jómagam írásainak tartalma és stílusa, ezek szubjektív megítélése a nemzetközi emberi jogi bírói gyakorlatban kizárólag akkor vezethet fegyelmi szankcióhoz, ha az adott magánszemély vagy bíró (én) csúnya szavakkal és indokolás nélkül gyalázza a bíróságo(ka)t, a bíró(ka)t, a bírósági vezető(ke)t. Ha csak kritikus és erős kifejezéseket használ és e minősítéseinek akár alaptalan indokait is kifejti vagy véleménynek nem tekinthető hamis tényállítást nem tesz („nem rágalmaz”), akkor a fegyelmi eljárás már szóba sem jöhet, mert sértené az emberi jogokat. Azaz az ellenem, Ravasz László ellen megindított fegyelmi eljárás csak akkor nem sértené a szólásszabadságot, ha írásaimban pl. valamely bírósági vezetőt egyetlen indok leírása nélkül durva szavakkal illettem volna vagy pl. valamelyik igazgatási vezetőről, kollégáról azt állítottam volna, hogy pl. súlyos közlekedési balesetet okozott (s ezt nem tudnám bizonyítani).

De még ezen körülmények fennállása esetén is sokszor megengedően, tehát az eljárás alá vont javára értékel az Emberi Jogok Európai Bírósága, ha a cél a közéleti vita kezdeményezése volt, ez pedig esetben nem vitatható. Egyébként, bár az AB 36/1994-es számú határozatában nem állapította meg ugyan, hogy hatóságok (jelen esetben a bíróságok) becsülete, tekintélye, jó hírneve büntetőjogi (s a fegyelmi eljárásra a büntetőeljárásra vonatkozó jogelvek nyilvánvalóan irányadók!) védelme alkotmányellenes, de azt igen, hogy súlyosabb elkövetői felelősséget nem szabályozhat e körben semmilyen jogszabály. Lefordítva ezt az elvet az én esetemre, sem azért mert bíró vagyok, sem azért mert a bíróságot bíráltam, nem felelhetek szigorúbb felelősségi szabályok szerint, a Bjt. ezzel ellentétes szigorúbb bírói felelősségre következtető értelmezése jogellenes lenne. Azaz pontosan úgy kell felelnem, mintha nem bíróként, hanem egyszerű állampolgárként írtam volna meg írásaimat.

Az általános jellegű tényállítások (pl. az igazgatási visszaélésekről, rossz minőségű bírósági ítéletekről) pedig véleménynek tekintendők az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatában az Emberi Jogok Európai Egyezménye 10. cikke szerint, ezért nem alapozhatnak meg fegyelmi szankciót. Még a hétköznapi megfogalmazás szerint konkrétan tekintett állításokat is nem szankcionálható, mert a véleménynyilvánítási szabadság körébe eső véleménynek és nem tényállításnak tekint a hazai és a nemzetközi joggyakorlat. Lengyel László közéleti publicista 1990-es évek elején tett alábbi nyilatkozatát sem szankcionálhatták (s nem is szankcionálták) ezért az eljáró bíróságok: „A közigazgatásban kialakult a tökéletes korrupció: pontosan meg lehet mondani, hogy melyik minisztert vagy főosztályvezetőt mennyiért lehet megvenni”. Akármi is volt a véleménye bárkinek a fenti kijelentésről, nem vitás, hogy az én eltérő tartalmú írásaim is legfeljebb ezen az általánossági szinten mozognak, azaz véleménynek és nem tényállításnak tekinthetők, ahol nem ott pedig dokumentumokkal igazolom előadásaimat, ez utóbbi körben helye lehet a valóság bizonyításának.

A közéleti szereplőknek, így a bírósági vezetőknek, a bírácoknak a nagyon erős, zavaró, akár szerintük vagy bárki szerint alaptalan, méltánytalan kritikákat is tűrniük kell az európai bírósági, vagy a nemzetközi joggyakorlatban, így az én véleményemet is. Egy alkalommal egy közszereplő esetében még a nem is kicsit sértő „trotli” kifejezést is elfogadhatónak tartotta az Emberi Jogok Európai Bírósága, tehát még az ilyen minősítés is belefér a véleménynyilvánítási szabadságába egy közszereplő bírálatánál (Oberschlick Ausztria elleni ügye). Jómagam egyáltalán nem használtam hasonló jellegű kifejezést írásaimban! Még ennél is durvább esetben is azt mondta ki az Emberi

Jogok Európai Bírósága, hogy belefér a szólásszabadság gyakorlásába és nem szankcionálható az alábbi nyilatkozat – konkrét bizonyíték nélkül az adott ügyben ! - egy izlandi rendőrs rendőreiről: „egyenruhás vadállatok”, „a jelenlegi rendőri vezetés megengedi a kegyetlenkedőknek és a szadistáknak, hogy perverziójukat kiéljék”. (Thorgeir Thorgeirson Izland elleni ügye). Egyetlen véleménynyilvánításom, tényállításom sem ment el idáig ! Skalka Lengyelország elleni ügyében az Emberi Jogok Európai Bírósága aránytalan intézkedésnek, így a szólásszabadságot és az EJB 10. cikkét sértőnek találta az azon magánszemélyt ért szankciót, aki pedig „kreténnek”, „korlátoznak”, „hülyének”, „bolondnak”, „bohócnak” minősített bírakat és konkrét bírót, ráadásul indokolás nélkül. A közelébe sem jutottam annak, hogy ilyen kifejezéseket használjak írásaimban !

Indokolatlan vád a politikai tevékenység tilalmának megsértése is. A vizsgálóbiztos a történelmi diktatúrák igazságszolgáltatási rendszereit idéző jelentésében e vonatkozásban pártpolitikai tisztogatás igenlését állítja, de egyetlen alátámasztásra alkalmas idézettel nem szolgál e körben, s ez nem véletlen.... A 2011. december 31-ig fennállt igazságszolgáltatási rendszer keletkezésének körülményeit megvilágító történelmi (s nem politikai) visszatekintés vagy egyes vezetők és bírák habitusának megjelölésére a kádárista jelző használata sem tiltott politizálás, hanem elfogadott hétköznapi, és szociológiai kifejezés. Ugyanígy az uram-bátyám-, a dzsenti vagy az elvtársias mentalitás (ha azt használtam vagy használtam volna) sem pártpolitizálást valósít meg, legfeljebb történelmi korokra utaló, ebben a nagyon tág értelemben politikai jelentéstartalmat is előhívhat az olvasókban, de ez utóbbi már nem a szerző jogi felelőssége. Az a körülmény pedig történelmi és társadalmi tény, hogy a (bírói vagy más) személyiség szocializációjában a politikai szféra sajátosságai is szerepet játszottak, a többségnél közvetetten, egyeseknél esetleg közvetlen politikai szocializáció is feltárható. E tényező elemzése megint csak nem tiltott politikai tevékenység.

A fenti álláspontomat alátámasztják az alábbi európai emberi jogi bírósági ítéletek, melyek mind tartalmukban, mind szemléletükben kötelezőek hazánkban, minden hazai jogszabályi rendelkezést, így a Bjt. fegyelmi vétségről szóló rendelkezéseit, más tilalmait is csak azok fényében kell és lehet alkalmazni, az azokkal ellentétes bírói, fegyelmi gyakorlatot, előírásokat figyelman kívül kellett volna hagynia az első- és másodfokú szolgálati bíróságoknak: Thorgeir Thorgeirson Izland elleni ügye, Brigitte Heinisch Németország elleni ügye, Oberschlick Ausztria elleni ügye, Janowski Lengyelország elleni ügye, Fressoz és Roire Franciaország elleni ügye, Skalka Lengyelország elleni ügye, Castells Spanyolország elleni ügye, Perna Olaszország elleni ügye, Bladet Tromsø és Stensaas Norvégia elleni ügye.

További két strasbourg-i Emberi Jogok Európai Bírósága által meghozott elvi jellegű döntés is igazolja érdemi álláspontomat, a szólásszabadság elsőfokú határozatbeli korlátozásának jogellenességét : Panayiotis Grigoriades Görögország elleni ügye és Wille Lichtenstein elleni ügye. Különösen az első jogesetre hivatkoznék, mert ítéletében a strasbourg-i testület megállapította, hogy még az olyan vélemény is belefér a szólásszabadságba, egyáltalán nem szankcionálható, amikor egy hivatásos katona a görög hadsereget „emberellenes és társadalomellenes szervezetnek nevezte”. Mikor mentem el én idáig bírálatomban ? Teljesen mindegy, hogy a korlátozás indoka a bíróság tekintélyének megsértése, a politikai tevékenység tilalma vagy a saját ügyről történő nyilatkozattétel tilalma (kiterjesztő értelmezése), mert az európai (uniós és strasbourgi !) joggyakorlat mindegyik jogcímre nézve kötelező, ezért is érthetetlen, hogy az első- és a másodfokú bíróság még csak ki sem tért e körben előadott érveimre. Arról nem is beszélve, hogy az Európai Emberi Jogi Egyezményt, amely alapján az Európai Emberi Jogi Bíróság ítélezik, egy magyar jogszabály, az 1993. évi 31. tv. is magába foglalta és kihirdette. A fenti görög ítélet azt is igazolja, hogy nem lehet semmilyen szakmához, tisztséghez (így a hivatásos katonai vagy a bírói tisztséghez sem !) szigorúbb felelősségi alakzatot telepíteni a szólásszabadság gyakorlása terén, a Bjt. bármely rendelkezésének ilyen értelmezése tehát jogellenes – sajnos az elsőfokú bíróság alkotmányellenes és európai jogot sértő ítéletével elkövette ezt a hibát. Ennek ellenére hangsúlyozom, hogy a bírói szervezeten belüli anomáliákat hosszú ideig csak belső fórumokon tettem szóvá, eredménytelenül, [REDACTED] sem vizsgálta ki érdemben írásos panaszomat. Más eszköz hiányában fordultam a nyilvánossághoz.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy jogsértéseket, visszaéléseket feltáró magatartásom megfelel a közérdeknek és alapjául szolgált írásaim bíráló tartalmának. Pontosán ezért volt

bosszúálló jellegű a fegyelmi eljárás kezdeményezése [redacted] részéről. Írásaim megjelenése óta több botrányos, közvetett vezetői felelősséget felvető esemény történt a Csongrád Megyei Bíróságon (bíró pszichikai problémái, bíró előzetes letartóztatása, bíró ellen indult büntetőeljárás, igazgatási és egyéb vizsgálat egy érdemi döntés meghozatalára utasítás kapcsán), amelyek azt bizonyítják, hogy aggodalmam legalábbis nem volt minden alapot nélkülöző. Időközben az OBH elnöke által elrendelt célvizsgálatban is eredmény született amely a vezetőimet elmarasztalta a korábban leírt bírói döntésem befolyásolásában S a bírótársammal e tárgyban benyújtott europa parlamenti-petíciót is elfogadhatóvá nyilvánították. Mindez utólag is igazolja, hogy a közérdek védelmében léptem fel a nyilvánosság előtt, s ilyen esetben az európai és az alkotmánybíróági gyakorlat fokozott védelemben részesíti a szólásszabadságot. Árulkodó, hogy a szolgálati bíróságok még csak ki sem tértek alkotmánybíróági és európai jogi esetjogi érvelésemre.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható az, hogy az első- és másodfokú szolgálati bíróság az Alkotmány 61.§-ban foglalt véleménynyilvánítási jogomat jogellenesen korlátozta a régi Bjt. 28.§ (1) bekezdésére hivatkozással. Nem fogadható el az első- és másodfokú szolgálati bíróságnak a cselekményemet minősítő álláspontja, mert ebből egyenesen következik (még ha rögzítve értelemszerűen nincs is e határozatokban), hogy a közérdek az, hogy a bírósági vezetők és szolgálati és egyéb bírók visszaéléseit és jogsértéseit egy bíró nem hozhatja nyilvánosságra ezek megszüntetése céljából, mivel az a bíróságok tekintélyét sérti. Nem valószínűsíthető, hogy ez lenne a közérdek. Ezen álláspont csak arra jó, hogy a bírósági visszaéléseket eltussolják és újabb visszaélésekre adjanak lehetőséget. Mindezek alapján megállapítható, hogy az első- és másodfokú szolgálati bíróság megsértette az Alkotmány 61.§-ban foglalt véleménynyilvánítási jogomat, ezért az érdemi határozataik alkotmány-sértőek.

C./ Az első- és másodfokú bíróság a 6. és 9. sorszám alatti határozatának 30-31. , illetve 12-14. oldalán megállapította, hogy tiltott politikai tevékenységet folytattam azzal, hogy a cikkeimben, illetőleg a médiában bíráltam a Kádár-korszakban kinevezett és a diktatúrával nyíltan kollaboráló bírókat. Az előző b.) pontban már érintettem e kérdést, az EJEB-esetjogára hivatkozást e körben is fenntartom. Az „Egy szegény bíró panasza” című és egyéb más cikkeimben bíráltam egyrészt a kommunista, szocialista diktatúrával korábban nyíltan kollaboráló, pártutasításos ítéleteket meghozó, a kommunista diktatúra elveit nyíltan hangoztató, azt elfogadó, a diktatúra fenntartásában tevékenyen részt vett, a még 2011-ben is igazgatási és szakmai vezetői posztot betöltő bírák kádár korszakban elkövetett bűneit és a diktatórikus szemléletükből adódó jelenlegi visszaéléseit. Azt, hogy ilyen bírók 2011-ben voltak a bírói karban nem lehet tagadni, de ezen tény valóságát bármikor tudom bizonyítani illetve a cikkeimben bizonyítottam is. Másrészt (s ők vannak többen) az ilyen politikai szocializációs összefüggések hiányában is azonos („kádárista”, „urambátyám”, „nepotista”) mentalitású, diktatórikus vezetői, rossz értelemben vett tekintélyelvű bírói gyakorlatot megvalósító (magánszférájukban tetszőleges politikai nézeteket valló !) bírák, vezetőket. Nem javasoltam azonban ezen vezetők/ bírák jogellenes vagy antidemokratikus eltávolítását vezetői posztjukról vagy a bírói karból, az más kérdés, hogy jogszerű változások, azaz pl. demokratikus bírói önkormányzati megerősítő bizalmi szavazás és az új szervezeti kultúra meghonosodása esetén - nem mérlegelés nélküli általánosítás alapján - akár ez is kívánatos lehet.

Írásaimban kifejtettem, hogy a Kádár-korszakban megtanult, s a szervezeti szocializáció folytán másokra is továbbörökített diktatórikus igazgatási módszereket alkalmazva a bírósági vezetők egy része hogyan befolyásolja közvetett vagy közvetlen módon a napi ítélkezést és a bírósági szervezeti rendszer működését, az egész demokratikus jogállam létét kérdésessé téve.

Egy bíró jogvédelmet nyújt az állampolgároknak, maga is a demokráciát védi, ezért teljesen jogszerűen beszélhet, írhat általában a diktatúráról, az arra jellemző habitusról, mentalitásról, s arról, hogy ne legyenek bírák, de legalább bírói vezetők az olyan személyek akik a kommunista bűnökben részesek voltak vagy még ma is ilyen jellegű jogsértéseket követnek el. A Német Demokratikus Köztársaság bíráinak egy része sem folytathatta hivatását és gondolom mindenki egyetért velem abban, hogy Németország az 1990-es évek elején is kifogástalan demokrácia volt.

Ha egy német bíró a példa kedvéért egyetértett ekkor ezen bírák mellőzésével, akkor semmilyen jogszerű szankció nem érhetne, akkor se ha igaza volt, akkor se ha nem. A félreértések elkerülése végett megismétlem: azokról a bírőról is írtam bíráló jelleggel, akik politikailag nem kötődnek az előző rendszerhez, esetleg magánszférájukban attól távol álló politikai nézeteket vallanak, de mentalitásukban diktatórikusak és a szervezeti szocializációjuk miatt a Kádár-diktatúra despotikus az érdemi ítélezést befolyásoló bírósági igazgatási struktúrájának a tovább élését támogatják.

Az elsőfokú szolgálati bíróság a 46. sorszám alatti határozatában kifejtette, hogy „ebből a nézőpontból áttekintve [redacted] megnyilatkozásait az volt megállapítható, hogy az általa leírt negatív jelenségek negatív színben feltüntetett személyek kárt okozó jogszabályok jól felismerhetően egyfajta politikai rendszerhez, világnézethez, gondolkodáshoz kötődnek, ennek természetes következményei. A Kádár-korszak, az ebben történő szocializálódás, a Horn- és a Gyurcsány-kormány ismételt említése, a kádárista és új kádárista és kommunista és szocialista jelzők gyakori használata egyértelműen erre utal. Megnyilatkozásaiból tehát nagy nyilvánosság előtt kiderül, hogy politikailag hova tartozónak határozza meg magát, illetőleg bírált kollégáit, azok egy csoportját. Helyesen utalt a vizsgálóbiztos arra is, hogy írásai végső soron a bírósági szervezetben a politikai alapon történő tisztogatás szükségességét sugallja. Ezzel pedig megsértette a tételes jogot, a Bjt. 22.§ (1) bekezdését.”

A cikkeimben valóban többször használtam a szocialista jelzőt, amelyet azonban nem a nyugat-európai modern baloldali eszmék megjelölésére használtam, hanem a Magyarországon és Közép-Európában kialakult jelentéstartalommal. A szocialista jelzőt nálunk a kádári diktatúra állampártjának a megjelölésével azonosítják, mivel maga az állampárt is szocialista pártnak nevezte magát (Magyar Szocialista Munkáspárt). A szocialista elnevezés és jelző egyértelműen a kommunista megnevezés szinonimájának tekinthető. Én ilyen értelemben használtam a szocialista jelzőt a cikkeimben, így egyértelműen megállapítható, hogy a kádári kommunista eszméket jelöltem a szocialista elnevezéssel. Irreleváns, hogy egy magát modern baloldalinak jelölő jelenlegi magyar politikai párt nevében a kommunista szinonimájaként meghatározható szocialista jelzőt használja.

A fentiekkel kapcsolatban ismételten felmerült az a kérdés, hogy mi tekinthető közérdeknek, illetve közcélnak? A fenti értelemben rossz mentalitással rendelkező bíróként működő és visszaéléseket elkövető személyek „tekintélyének” a megóvása? Politikai tevékenységnek tekinthető-e az, hogy egy bíró nyíltan fellép egy diktatúra kiszolgálói ellen, hangoztatva azt, hogy a demokrácia védelmében csak olyan személyek léphetnek fel, akik nem rendelkeznek ezzel a habitussal illetve nem részesek egy diktatúra bűneiben? Hogy lehet megállapítani egy ilyen demokrácia érdekében történt fellépés alapján a bíró politikai nézeteit? Ha egy bíró egy történelmi diktatúra továbbélő szemlélete, az azokat hordozó személyek ellen fellép, akkor csak jobboldali lehet? Nyilvánvalóan ugyanúgy felléphet és fel is kell lépnie egy baloldali, vagy liberális beállítódottságú bírónak a kádári, kommunista diktatúra eszméi és kiszolgálói ellen. Ez politikai beállítódottságtól függetlenül elvárható egy bírótól és nem minősülhet a diktatúrával szembeni állásfoglalása tiltott politikai tevékenységnek. A demokráciában nem tűrhető el a fasiszta vagy kommunista diktatúra eszméinek és módszereiknek a továbbélése. Ezek ellen minden magyar állampolgárnak pártállástól és politikai nézeteitől függetlenül egységesen fel kell lépnie. A cikkeimben soha nem foglalkoztam és nem foglaltam állást a bírák politikai nézeteivel és soha nem állítottam, hogy egy baloldali, liberális, vagy jobboldali bírót politikai nézetei miatt el kellene távolítani a bírói karból, vagy vezetői posztról. Csak és kizárólag azt állítottam, vagy mondtam, hogy a diktatúra bűneiben aktívan részes és ma is visszaéléseket elkövető a diktatórikus vezetői mentalitást fenntartó bírósági vezetőket kellene eltávolítani a vezetői posztokról illetve a bűncselekményeket elkövetőket az egész bírói karból. Egyébként ezt már 1991-ben a Bírók Lapjában megjelent cikkemben is kifejtettem, de akkor ezt nem tekintették a bírósági vezetők politikai tevékenységnek.

Nézetem szerint az első- és másodfokú szolgálati bíróság a 46. és 9. sorszám alatti határozatában jogellenesen állapította meg, hogy én tiltott politikai tevékenységet folytattam, mivel a bíróságok tekintélyének megvédése céljából megjelentetett cikkeim alapvetően a demokrácia védelmének

érdekét szolgálta. Nem minősíthető politikai tevékenységnek, ha egy bíró a demokratikus beállítottsága miatt a diktatúra elveit korábban nyíltan hirdető és annak bűneit aktívan elkövetők ellen fellép. A bíró esküje szerint alapvető feladata a demokratikus jogállam védelme, így az e vonatkozásban kifejtett tevékenysége nem tekinthető jogellenesnek és politikai jellegűnek.

A kifejtettekből megállapítható, hogy az első- és másodfokú szolgálati bíróság a határozatában az Alkotmány 50.§ (3) bekezdését, illetőleg a régi Bjt.22.§ (1) bekezdését önkényesen értelmezte, illetve a nyilatkozataimat önkéntes mérlegeléssel nyilvánította politikai jellegűvé, ezért a határozatuk Alkotmány-sértő.

A másodfokú szolgálati bíróság 9. sorszám alatti határozatának 12. oldal 2. bekezdésében megállapította azt, hogy „a nagy nyilvánosság előtt a nyilatkozatait olyan időszakban tette meg, amikor belpolitikai vita bontakozott ki Magyarországon a 62 évet betöltött bírák nyugdíjazásával kapcsolatosan, és a közvélemény úgy értékelhette, hogy [REDACTED] 2011. áprilisi megnyilvánulásaiban e döntés magyarázatául szolgáló, annak indokoltságát alátámasztani kívánó politikai jellegű nyilatkozatot tett”. Ezzel kapcsolatban szükséges megjegyezni azt, hogy 2011. április 7-én a cikkeim megjelenése előtt a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, az OIT, ítélőtáblák és megyei bíróságok elnökei és Magyar Bírói Egyesület tiltakozó levelet írt a politikai pártoknak, az országgyűlési képviselőknek a 62 éves bírói nyugdíjkorhatár bevezetése miatt. Ezen tiltakozó nyilatkozatukat a fenti személyek nem tartották politikai jellegűnek. Ezen nyílt levél megjelenése után és részben ennek hatására is megírt cikkeim nem minősíthető politikai jellegűnek, ha a fenti levél sem az. Ezen tiltakozó levelet az indítványozó, [REDACTED] a Szegedi Törvényszék volt elnöke is aláírta. Így teljesen jogellenes és etikátlan, illetve érhetetlen az, hogy milyen alapon nyilvánítja [REDACTED] politikai jellegűnek a cikkeimet e vonatkozásban, amikor a saját az enyémmel szinte ellentétes tartalmú nyilatkozatát pedig nem tekintette annak. Nyilvánvaló, hogy a bírósági legfelsőbb igazgatási vezetők nézeteivel szerintük ellentétes véleményt kifejtő bírónak a jogellenes elhallgattatása volt a célja a fegyelmi eljárás megindításának. Mindezekre figyelemmel nézetem szerint megállapítható, hogy a másodfokú szolgálati bíróság a 9. sorszám alatti határozatában önkéntes mérlegelésre alapozva állapította meg, hogy én a 62 éves nyugdíjkorhatárral kapcsolatos nyilatkozataim politikai jellegűek és ezzel megsértettem az Alkotmány 50.§-ában foglalt rendelkezéseket. A fentiek alapján az is megállapítható, hogy az Alkotmány 50.§ (1) bekezdésének önkéntes értelmezése miatt a másodfokú szolgálati bíróság határozata Alkotmány-sértő.

A Strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága több határozatában is kifejtette, hogy állami tisztviselő (rendőr, bíró stb.) politikai tevékenysége csak akkor korlátozható, ha ez közérdek céljából történik és pontosan meg van határozva ezen korlátozó rendelkezések között, hogy mi tekinthető politikai tevékenységnek. Álláspontom szerint az Alkotmány 50.§ (3) bekezdése, illetőleg a régi Bjt. 22.§ (1) bekezdése semmilyen állásfoglalást, vagy támpontot nem ad arra, hogy a bírók tekintetében mi minősíthető politikai tevékenységnek. Ilyen általános és konkrét megfogalmazást nem tartalmazó jogszabályi rendelkezések mellett a nemzetközi bírói gyakorlatot is figyelembe véve nem állapítható meg egy bíró politikai tevékenység folytatása miatti jogsértése. Nincs meghatározva ezen törvényekben az a zsinórmérték, amelyhez a bírónak ebben az esetben igazodni kell, ezért nem is várható el tőle, hogy ilyen homályos és általános jogszabályi rendelkezésnek eleget tegyen. Ezt egyértelműen kifejtette a Strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága. Nézetem szerint ezért megállapítható, hogy az első- és másodfokú szolgálati bíróság Alkotmány-sértően állapította meg, hogy én tiltott politikai tevékenységet folytattam.

D./ A kiszabott rendkívül súlyos büntetés (szankciók) sértik az embertelen, megalázó büntetés tilalmát is, az Alaptörvény III. cikke (1) bekezdését (és az EJEE 3. cikkét), úgy is mint a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos és európai emberi jogi alapelvét, ezért sérti az Alaptörvényt is. Súlyos, részben az alkotmányellenes szabályozásból (új Bjt. 118. §-ának (1) és (3) bekezdése illetve a 124.§. (3) bekezdése), részben annak elsőfokú bírósági alkalmazásából folyó

körülmény, hogy a bírói tisztségből való felfüggesztés a bírói illetmény előzetesen végrehajtható visszatartásával is jár, miközben a felfüggesztett, de státuszát megőrző bíró a szigorú összeférhetlenségi előírások (új Bjt. 40.§.(1) bekezdése) alapján a másodfokú határozat kihirdetéséig, akár több hónapig, nem folytathat a megélhetését és létfenntartását biztosító egyéb tevékenységet. A bíró fizikai léte és teljes anyagi egzisztenciája kerülhet veszélybe az által, hogy alkotmányellenesen megfosztják több hónapra a létfenntartását biztosító jövedelem megszerzésének a lehetőségétől. Az is megjegyzendő, hogy a korrupció gyanúja miatt előzetes letartóztatásban majd házi őrizetben lévő a bírói tisztségből szintén felfüggesztett bíró a jogszabályi rendelkezések folytán jelenleg is kapja a teljes bírói illetményét és kapni is fogja mindaddig míg le nem zárul az ellene indított büntető eljárás. (Ezért is ellentmondásos és cinikus az a másodfokú bírósági álláspont, mely szerint a fegyelmi eljárásbeli határidők nem jogvesztők.) Nézetem szerint tehát a bírói tisztségből felfüggesztés, az illetmény visszatartása és a bírói tisztségből felmentés indítványozása fegyelmi büntetésem részben Alaptörvény-ellenes a fentiek alapján, másrészt mert semmilyen komolyabb „fegyelmi priusz” nem fűződik a nevemhez, a korábbi nem súlyos írásbeli figyelmeztetést perben támadtam meg. Rögtön a legsúlyosabb fegyelmi büntetést kiszabni még vétkességem esetén is indokolatlan lenne, a tett- és személyiségarányos szankció követelményének minimumát sem teljesíti.

A fentiek alapján a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Elsőfokú Szolgálati Bíróság SZF.1/18/2011. és SZF.1/25/2011., valamint SZF.1/46/2011., illetve a Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság Szf.F.II.1/2012/9. számú határozata alkotmány-sértő az indokolásban kifejtett okok miatt, és ezért ezen határozatokat semmisítse meg az Alaptörvény 24. cikkének (3) bekezdése b.) pontja illetve az 2011.évi CLI. tv. 27.§-a alapján.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a fenti határozatokat semmisítse meg az Alaptörvény 24. cikkének (3) bekezdés c.) pontja valamint a 2011.évi CLI. tv. 26.§-a alapján is mivel az alkotmányjogi panasz indokolásában kifejtett okokra tekintettel Alaptörvény ellenesnek tekinthető Bjt, 124.§. (3) bekezdését illetve 118.§. (1) és (3) bekezdését alkalmazták a szolgálati bíróságok a határozataik meghozatalánál.

Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg a határozatában, hogy az indokolásban kifejtett okok miatt az ellenem indított fegyelmi eljárás megszüntetésének, illetőleg lefolytatása megtagadásának volna helye, valamint azt hogy a [REDACTED] volt törvényszéki elnök indítványában leírt fegyelmi vétségeket nem követtem el.

Kérem ezért az elsőfokú szolgálati bíróságot, hogy a fenti határozatok végrehajtását még az Alkotmánybíróság elé terjesztését megelőzően függessze fel az alkotmányjogi panaszomban foglaltak alapján. Kérem hogy az alkotmányjogi panaszt az elsőfokú bírósághoz való érkezést követően 3 napon belül megküldeni szíveskedjenek a T. Alkotmánybíróságnak. Kérem az Elsőfokú Szolgálati Bíróságot, hogy a Kúria Normakontroll Tanácsa informális szakmai véleményét a jelen ügy által felvetett általános jellegű kérdésekben szerezze be (nyilván a konkrét döntés vonatkozásában ez tilalmazott). Kérem a T. Elsőfokú Szolgálati Bíróságot, hogy az 2011. évi CLI. tv. 53.§. (4) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla Mellett Működő Elsőfokú Szolgálati Bíróság SZF.1/18/2011 és az SZF.1/25/2011 illetve az SZF.1/46/2011. Valamint a Kúria Mellett Működő

Másodfokú Szolgálati Bíróság Szf.F.II.1/2012/9 számú határozatának a végrehajtását függessze fel, és rendelje el a visszatartott bírói illetményem és külön juttatásom kifizetését. A kérelmem indokául előadom, hogy a fenti határozatok meghozatalakor az eljáró bíróságok olyan jogsértéseket követtek el amelyek bármikor könnyen megállapíthatók, és amelyek a pártatlan ítélkezést kétségesé teszik. (határozat visszadátumozás, kizárt bírók részt vétele a másodfokú eljárásban stb. /) Nézetem szerint az ilyen határozatok felfüggesztése mindenféleképpen indokoltnak tűnik. Amennyiben a fenti határozatok nem kerülnek felfüggesztésre, és ezek alapján a Köztársasági Elnök a bírói tisztségemből felment, akkor ez olyan visszafordíthatatlan folyamatot indítana el, amely a későbbiekben nagyon nehezen lenne reparálható. E mellett a fenti határozatok végrehajtását az is indokolja, hogy a bírói illetményem további visszatartása a szolgálati bíróságok által elkövetett jogsértésekre is figyelemmel olyan méltánytalan és Alaptörvény ellenes / Alaptörvény III. cikk (1) bekezdés / lenne amely egy jogállamban nem engedhető meg.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben az első fokú szolgálati bíróság nem függeszti fel az alkotmányjogi panaszban foglalt határozatok végrehajtását, akkor a fent kifejtett indokokra tekintettel maga indítványozza ezen határozatok végrehajtásának felfüggesztését a 2011. évi CLII. tv. 61.§. (1) bekezdés b./ és c./ pontja alapján

Kérem, hogy az elsőfokú fegyelmi határozatot hozó tanács összes tagjának a mellőzését, igazgatási körben elintézendő kizárását, mivel közokirat-hamisítás miatt büntetőeljárás van folyamatban és egyébként sem várható el egyetlen bírótól sem az általa is hozott határozat végrehajtásának felfüggesztéséről szóló kérelem elfogulatlan elbírálása. Amennyiben a szignálás során mégsem érvényesül e kérelem, akkor kérem kizárás iránti kérelemként elbírálni e kérelmemet. A törvény e kérelmeim elbírálása esetén sem engedi a haladéktalan döntés és AB elé terjesztés késedelmét, így kérem a haladéktalanság (a bírói gyakorlatban 3-8 nap) betartását. Kérem tehát az alkotmányjogi panaszom haladéktalan Alkotmánybíróság elé terjesztését.

A fentiekben túlmenően elfogultsági kifogást terjeszték elő [REDACTED] az elsőfokú szolgálati bíróság elnöke ellen, figyelemmel arra, hogy az indítványozó, [REDACTED] volt törvényszéki elnök baráti köréhez tartozik, illetve tudomásom szerint a Cégbírók és Gazdasági Bírók Egyesülete vezetőségének is tagja, ugyanúgy tagja, mint [REDACTED] Emellett a közvetlen főnöke az a dr. Gál Judit, aki úgyszintén [REDACTED] legszűkebb baráti köréhez tartozik így nem biztosított a pártatlanság látszata. 2011. december 6-án panaszt terjesztettem elő [REDACTED] az Elsőfokú Szolgálati Bíróság Elnökénél annak kivizsgálására, hogy az elsőfokú eljárás során történt-e okirat hamisítás. Az Elnök Asszony a 2004. évi XXIX. tv. 141.§-ában foglalt kötelezettségének a mai napig nem tett eleget. A fenti mulasztásával maga is hozzájárult ahhoz, hogy a szolgálati bírók jogellenes magatartása eltussoláshatóvá váljék. Nem várható el az ilyen jogsértést elkövető illetve egy elfogultnak tekinthető bírósági elnöktől, hogy pártatlan bírókat fog kinevezni egy új eljárás esetén.

Elfogultsági kifogást terjeszték elő [REDACTED] a Kúria Mellett Működő Másodfokú Szolgálati Bíróság Elnöke ellen is, aki olyan bírókat jelölt ki a másodfokú eljárás lefolytatására, akikkel szemben abszolút kizárási ok állt fenn. Nem várható el egy ilyen jogsértés elkövetése után egy elnöktől az, hogy pártatlan bírókat fog kinevezni egy új eljárás esetén. Hangsúlyozom, hogy egyszerűen megítélhető kizárási okról volt szó, amely vonatkozásában legalább vétkes és súlyos gondatlanság megállapítható az elnök és a szolgálati bírák részéről, nevezetesen az érdemi elsőfokú határozat elleni fellebbezésben megtámadott elsőfokú (kizárást elutasító) határozatot hozó, azaz az elsőfokú eljárásban részt vett bírák nem jelölhetők ki és nekik is jelezniük kellett volna e körülményt.

A fenti szolgálati bírósági elnökök elfogultsága tekintetében kérem, hogy a Kúria Elnöke döntsön és az elfogultság megállapítása esetén a végrehajtás felfüggesztése tekintetében eljáró bírókat is a Kúria Elnöke jelölje ki.

Kérem a T. Elnök Urat, hogy az elsőfokú szolgálati bírók közül a végrehajtás felfüggesztéséről való döntés meghozatalára olyan bírókat nevezzen ki, akiket a cikkeimben írtak nem érintettek semmilyen formában. Az ellenem lefolytatott első- és másodfokú szolgálati bírósági eljárás egyértelműen bebizonyította, hogy azoktól a bíróktól, akiket a cikkeim bármilyen formában érintettek, elfogulatlan és pártatlan ítélezés nem várható el. Az általuk elkövetett jogsértések bizonyítják azt, hogy csak kvázi bosszúálló jellegű, koncepciós határozatok meghozatalára hajlandóak. A tisztességes eljárás biztosítása érdekében mindenféleképpen szükség lenne a cikkeim által nem érintett szolgálati bírók kijelölésére.

A T. Alkotmánybíróságnak az 2011. évi CLI. tv. 26-27.§-a illetve a 40.§. (1) bekezdése alapján van hatásköre az alkotmányjogi panaszom elbírálására mivel a határozatok ellen már nincs jogorvoslatnak helye illetve alkotmányos jogaimat sértik azok.. A fent megjelölt határozatok meghozatalakor elkövetett Alkotmány és Alaptörvény sértések az ügy eldöntését érdemben befolyásolták , ezért a 2011. évi CLI. tv. 29. §-ára figyelemmel alkotmányjogi panasszal támadhatók azok.

Kérem a T. Elsőfokú Szolgálati Bíróságot, hogy a [REDACTED] a fegyelmi eljárás lefolytatását kezdeményező indítványát és annak mellékleteit illetve az első és a másodfokú eljárás során keletkezett összes határozatot, a fellebbezésemet és az ügyben keletkezett hivatalos feljegyzéseket is küldje meg az alkotmányjogi panasszal együtt a T. Alkotmánybíróság részére.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a fegyelmi ügyem iratait szerezzé az eljáró szolgálati bíróságoktól.

Jogi szakvizsgával rendelkezem, ezért ügyvéd képviselte nélkül kívánok eljárni.

Szeged, 2012.04.16.

Tisztelettel:

